

AFSKEDSORD

TILL

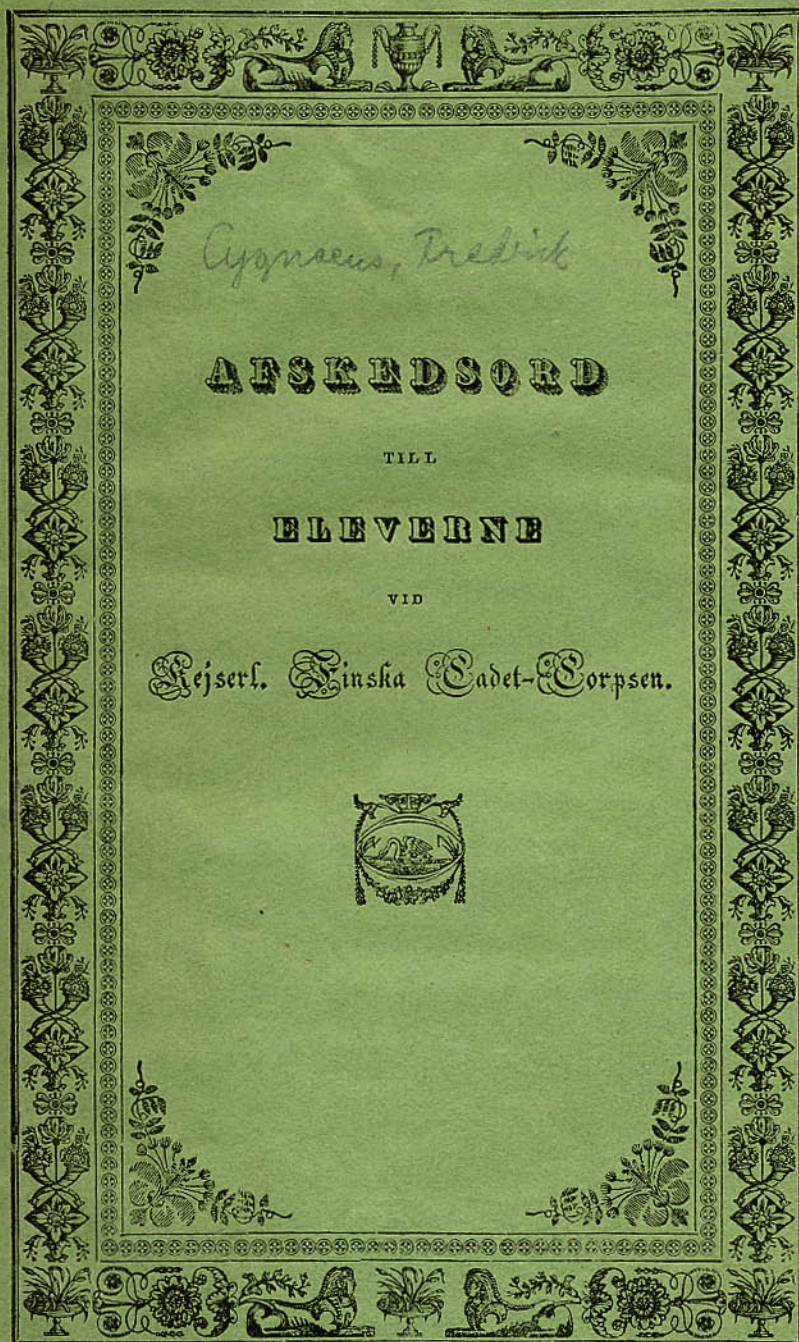
ELEVERNE

VID

Kejsersl. Sinska Cadet-Corpsen.

Probst

Cygnaeus, Fredrik

AFSKEDSORD

TILL

ELEVERNE

VID

Kejsert. Sinska Cadet-Corpsen.

IVb Nyl. avd. 19/2. 24

Kapsel
Festskriv

AFSKEDSORD

TILL

E L E V E R N E

VID

KEJS. FINSKA CADET-CORPSEN,

T A L A D E

(DEN 20 DECEMBER 1837)

AF

FREDR. CYGNÆUS.

J - vänner,
Som ment mig väl,
Jag ha er känner,
Farväl, farväl!

TEGNÉR.

—————
H E S T I N G S O N S,
H O S G. O. W A S E N I U S.

1838.

ATSKÅNDLIGT

ALL
F. F. V. E. R. N. E.

VID

KUNST. WISSENSK. AKADEMIEN

TÅLÅR

(1831)

IMPRIMATUR.

J. M. AF TENGSTRÖM.

1831

G. O. WÄSSELHÖF

1831

Och jag vet, en man som en gång älskat
 Ringa var den gifte dock mot den
 Som uti dess blickar så givet
 Då en kungäppel följde Edra när

Af min vänskap ville jag ett minne
 Lemna, som Er troget följa må.
 Djupt J gömman dock i Edert sinne
 Re'n hvad bäst af mig J kunnen få:
 Hvad för själens spegel syntes härligt,
 Flyttadt dit från häfdens gudahus,
 Städs från den J tagit upp begärligt,
 Tändt dervid Ert hjertas morgonljus.

Vården troget, heligt detta ljuset,
 Att det icke väcks till tempelbrand
 Af passionen, eller ned mot gruset
 Störtadt, slocknar i föraktlig sand.
 Mätte det för Edra blickar bäras,
 Ofördunkladt, af odödig hand,
 Och Er leda fram till *verklig* äras
 Helgedom, vid himlafästets rand.

Men om dit J hinnen, der nu gästa
 Hopp och aning, låten ej de hand
 Slitas löst af tiden, de der fästa
 Edra känslor vid Ert fosterland.

Mycket gaf det, då det skänkte lifvet;
 Ringa var den gåfvan dock mot det,
 Som utaf dess huldheth blef Er gifvet,
 Då till kunskap leddes Edra fjät.

Och jag vet, att *mannen* en gång ärligt
 Gålda vill, hvad *ynghingen* har rönt.
 Ädlast sker det om J tänken härligt,
 Och om städs J handlen rätt och skönt.
 När J troget följén *denna* fana,
 Mången blick Ert Framåt följer, glad.
 Intet hjerta gläds dock af Er bana
 Varmt likt det, som tecknat denna rad.

Jag hafver fullbordat det verk, som Du mig gifvit hafver, att jag göra skulle.

Så talade vår Herre och Frälsare, lyftande upp sina ögon mot höjden, till sin Fader, *till honom, som Fader är, öfver allt hvad Fader heter i himlen och på jorden.* Så talade Jesus, anande, att den stunden var kommen, då Han skulle säga sitt farväl åt den jord, som en liten tid hade sett Honom, med lära och efterdöme, verka för dess förgängliga släktes eviga räddning, den jord, på hvilken Han med himmelsk kraft kämpat för himlens seger. Nu var den tid kommen, då Han skulle lemna den, för att återvända till sin Faders ovanskliga boningar. — Och de tidehvarf, som redan ilat hädan, sedan Han uttalat detta sitt ord, hafva, hvad helst än svikit, hvad än fallit, störtadt af deras stormande fart, städse framstått såsom osvikeliga vittnen för *ordets* sanning, och de sekler, hvilka stunda, skola aldrig upphöra att bestyrka, det Guds Son hafver fullbordat det verk, Hans Fader gifvit Honom, att Han göra skulle.

Ej stort är måttet af den erfarenhet, mina unga vänner, som J, på lifvets, af Eder endast nyss beträdda, vädjobana ännu hunnit berga in, dock bättre än mången kunnen J likväl redan känna, huru oändeligen tröstrik en sådan försäkran stiger fram uti en

sons bröst, hvarpå han, sedan han med oblidkeligt allvar pröfvat detsamma, kan lägga handen, och för sin Fader upprepa dessa vår Frälsares ord. Skönare kan, i denna stund, ingen belöning för de öfverståndna, ingen uppmuntran för de kommande mödorna, intet loford för träget arbete vid skenet af nattens bleka, tysta lampa, eller under dagens, af solljuset väckta verksamma lif, för Eder vara än den öfvertygelsen, att J snart kunnen träda fram till den väntande öppnade Faders- och Modersfammen, och slutne i den, utan tvekan hvar och en bedyra: jag hafver fullbordat det verk, som Du mig gifvit hafver, att jag göra skulle.

Tusende minnen från de gladaste stunder af Edert gryende lif, samla sig förtroligt kring denna enda känsla. — Se! för själens öga står ju hågkomsten af all den huldhet, som så troget hägnade, så innerligt lägrade sig omkring Edra första, vacklande steg, som med blickar, uti hvar och en af hvilka ett helt hjerta låg, med varma välsignelser ledsagade Er, så långt de kunde följa Er, på den första vandrigen ur det saknade Fadershemmet, och som med önsknigar för Eder välgång, varmare än de ur något annat bröst på jorden stiga mot himlen, omsväfvade Er ännu, då det spanande ögat, af tårar skymdt, icke kunde hinna Eder mera. Lefvande stå, för minnets ofördunklade spegel, i denna stund de uppmuntringar till allt ädelt och godt, som flödat från läppar, på hvilka intet svek då kunde få rum.

Och vid deras sida ställa sig de löften, de försäkringar, som lika uppriktigt höjde sig ur djupet af Eder själ, om också den, af innerlig rörelse brutna, stämman ej med ord förmådde tolka desamma. — Ett hastigt frambrusande år står åter färdigt, att stiga neder uti sin öppna, eviga graf, hvarur ingen magt förmår befalla fram det tillbaka i dagen. Vi stå alla omkring dess grift, liksom Egyptens folk fordom stod kring den höga konungagriften, som skulle emottaga dess förbleknade Furste, för att fälla sin oblidkeliga dom öfver den hädangångne. Men oss sjelfve gäller den dom, som afkunnas skall. Ve oss då, om det år, vi sett förrinna, vore ett förloradt! det är då en del af oss sjelfve, som vi skådat varda till intet, som spårlöst sjunker dit ned, *hvarifrån ingen varder kommande tillbaka.* Tröstlös, förfärande stirrar på oss då det hädangångna årets vålnad, vid randen af sin vidtgapande graf, och pekar hotande på det nya, som reder sig, att stiga fram i dagen på dennas andra sida.

Dock nej! jag vet det väl, intet skrämmande har för Eder den flyktade tiden, hvars arbete med detta ögonblick har lyktat. Vänligt ser det tillbaka på Eder, vinkande hjertligt sitt sista afsked, likt en bortgående vän, hvars lärerika timgänge J väl begagnat till Eder förkofran i det goda. Ja jag hyser den glada öfvertygelse, att de fleste ibland Eder, efter det mått af förmåga, Herren förlänat hvar och en, redeligen bemödat sig om tillväxt i kunskap och

dygd. Och intet förmår rubba hos mig den öfvertygelse, jag redan uttalat, att äfven J, vid tanken på dem, som äro Eder kärast, kunnen med godt samvete och frimodig blick försäkra: Jag hafver fullbordat det verk, du mig gifvit hafver, att jag göra skulle. Huru glad måste då ej äfven tanken på hemmet nu stiga fram till Eder, för att säga sitt hjertliga välkommen. Huru mången gång har det icke redan förut, under det årets lopp, som nu vänder sitt ansigte ifrån oss, vid svårare stunder, då hjertat var bedröfvadt, då arbetet måhända syntes tungt, då misströstan om dess lyckliga utgång sökte smyga sig in i Edert bröst, då J känden Eder tröttade under vägen, huru ofta, säger jag, har ej denna tanke på hemmet, lik en mild Engel, hviskat till Eder tröstens ord. — O, ringa syntes Eder då all möda emot den belönande glädje, hvarom J voren förvissade, att den skulle möta Eder, då J hunnit hamna till den efterlängtade hyddan, der J vissten, att man skulle emottaga Eder som den käraste Julgåfva, hvilken beskäras kunde. Med hvilken tillfredsställelse kunnen J icke nu skicka Eder otåliga längtan dit bort, hvarifrån J ären förvissade, att en lika innerlig längesedan blifvit utsänd, för att möta den på halfva vägen. Säkert gäller äfven om mången bland Eder, hvad som herrligt blifvit upptecknad i en af gamla Testamentets skrifter, om en moder, som med längtan, sådan den endast kan rymnas uti en moders hjerta, länge förgäfves väntat tillbaka sin ende, i den vida verlden, för första gången, irrande son, sin äl-

ders stöd och hopp. *Men Hanna satt dageligen. heter det, der vid vägen på ett berg, så att hon kunde vida se omkring sig, och vid hon nu på samma rum utsåg, fick hon se sin son långt borta, och bådade det sin man och sade: se din son kommer. Och hans fader stod upp med hast till att mottaga sin son. Detsamma gjorde ock modern och de kysste honom, och greto båda för glädjes skull.*

Jag har alltid ansett det för ett bland de yppersta bevis på den Faderliga huldhet, hvarmed vår Store KEJSARE städse fortfarande omfattar äfven denna undervisningsanstalt, att Han tackes tillåta lärjungarne dervid, till firande af naturens herrligaste fest, och till begående af mensklighetens heligaste högtid återvända hvar och en till sitt, för att der, förente igen med dem, som äro dyrbarast för deras hjertan, vederqvickas efter väl öfverståndnen möda. Redan den uppmuntran, som ligger i hoppet, att snart få träda fram inför dem, som man älskar, medförande, såsom Skalden säger, då de, forskande, famna den väntade, ej blott i pränt, som bedrar, men i uppsyn och seder, intyg på vunnen förkofran, är en kraftig förespråkare för bibehållandet af denna, våra förfäders visa sedvana. Dock oändeligen mera talar derföre det djupt verkande utbytet af de qvafva lärosalarne emot den friska luft, som man inandas i naturens ljusa stora lärosal. Mer än allt annat höjer dock för det sin röst de intryck, som upp-

lifvas å nyo, eller väckas för första gången uti det varma hemmet. Hvar annorstädes kunde väl ynglingen vinna erfarenhet om en välvilja, som är färdig att offra allt för den man älskar, hvar om en hän- gifvenhet, så fullkomlig, så utan all beräkning, så fri från hvarje, äfven den ringaste, dimma af ogin- het och afund? hvar om en så oegennyttig fröjd öf- ver framgången af det goda, som uti det fromma Fadershuset? Hvar tändes hos honom en varmare känsla för det heliga ofvan jorden, än den, hvilken uppflammar, då han vid altarrunden böjer knä till- samman med dem, som först lärt honom bedja, som ledt den spädes frågande blickar upp mot det ljusa himlahvalfvet? hvar annorstädes lifvas tanken på tro- het, färdig att trotsa, att försaka allt, sådan den i Fadershyddan räcker handen mot de älskade, som behöfva hjälp och tröst? Man har måhända någon gång uppmanat Eder, att följa pligtens oestergifveliga bud, emedan straffet *följer* den upptäckta öfverträ- delsen, likasom thordönets drabbande viggel ilar i spåren af blixten, hvilken framträngt genom den mörka rymden, eller emedan belöningen ej skall uteblifva, när en gång ljus fallit öfver Edra obemärkta bemö- danden, liksom solstrålen på det genombrutna mol- net. Men jag säger Eder: pröfven det sätt, hvarpå pligterne emot Eder utöfvas i fadernehemmet, och Eder känsla för dem skall renas från små beräkningars rost, skall adlas högt till kärlek. Då först sko- len J andas fritt, ehuru slutna i pligtens band, och de skola ej kännas mera som band, men liksom ett

starkt silfverpansar, emot hvilket kämpens hjerta slår sina friska, glada slag, troende, att ej ens dödens magter skola varda honom öfvermäktiga. Ja ingen- städes kunnen J hättre än i hemmet känna i djupet af Eder själ, att det finnes ett sätt för utöfningen af pligten, som är högre än den fjettrade ångans, hvil- ken af ledarens viuk tvingas att drifva fram en odrä- gelig börda och som sträfvar att, så snart den miss- tänksamma vården för ett ögonblick förslappas, för- störande bryta fram, kullstörtande allt det, hvars fortkomst den ditills befordrat, äfven om den sjelf genast derefter skulle, förintad, rinna bort i den toma rymden.

Skåden glädjetåren uti modersögat. Se! derur bryter fram en helig, underbar dager, den der icke öfverstrålas af tusende lampors förenade sken, i höga salar, der J mötens af den väldigaste Furste, som är Eder nådig. Då insen J, att det finns ett värde, ett ljus, som ej spelar blott på ytan, och som ej kan köpas för all denna verdens herrlighet, men infinner sig sjelfmant, der fromheten förut bor i hjertat.

Då värmen af en Moders famntag tränger till Edert klappande bröst, då veten J väl, att det gif- ves en eld, som värmer, som lifvar, som gläder, men icke förtärer, härjar, förstörer, liksom lidelsernas brand, allt, hvarvid den kommer, och J skolen sö- ka, att hämma dess låga, medan tid ännu är — innan J, omarmade endast af glödande förtviflan,

eller iskall likgiltighet, liggen, med bruten kraft, på Er lyckas förkolnade aska.

Jag vet nogsammt, att den hydda är ringa, som väntar många bland Eder, att det tak är lågt, som betäcker den. Men jag vet äfven, att J skolen känna Er lott rik och skön, emedan frid och endrägt rymmas väl inom de tränga väggarne, emedan glädjen der växer hög, under takets hotande sparrar.

Då J sluten Eder som outhärliga länkar i den förtroliga syskonringen, kring de tända ljusen, då Edra Föräldrar kärleksfullt spörja Eder om det, som drabbat Eder under den tid, J varit från dem skilda, då kännen J lifligare än någonsin, att det finnes en lycka, som ej behöfver mycket af det goda, verlden gifva kan, för att synas stor, att det finnas heliga, fasta föreningsband, dem endast dödens iskalla hand förmår bryta.

Ja! de brytas dock alla, äfven de innerligaste förbindelser menniskor emellan, äfven de, som intet missförstånd, ingen ofridsamhet, intet misstroende någonsin kunnat upplösa, de brytas dock en gång, när stunden är kommen, af den, som slår och helar icke, af den, som sargar och läker icke, af den skiljedomaren, som icke kan jäfvas och är satt att slita hvarje tvist, liksom hvarje förening på jorden.

Den första tår, som i dagarnes begynnelse brände på den mörkande marken, var afskedets; de

sista, som mot den skola falla, blifva skilsmässans — deras källa är den, som sist af alla här nere skall uttorka. — J kännen det ju redan alla, huru bittra dessa äro. Ty huru få stunder än lifvet må tälja, afskedets finnas dock bland dem, med outplånliga drag, tecknade. Mången ibland Eder har redan sett modersögat, som ännu med de sista, uppflammande blickarne sökte Edert eget, slockna — då slocknade för långlig tid uti tårar all Eder glädje. Mången har känt fadersfammen, kyld af dödens omarmning, steln — då blef kulen vinter den enda årstid, som fanns för Edert eget hjerta, äfven om sommaren tände sina lusteldar på den blåa himlen. Dock J hafven ej sörjt såsom hedningarne, *de der intet hopp hafva*. En inre blick har märkt, huru den älskande handen blifvit utsträckt ifrån andra sidan af griften, för att fatta Edra. J hafven måhända känt någon gång, i qvällens tysta stund, huru de bortgångnes hamnar sväfvade omkring Eder, följande ännu Edra steg på den jord, der J tycken Eder så öfvergifne, så lemnade åt Er sjelfve, sedan *de* lemnat Eder. De hviskade ju då till Eder Frälsarens Ord, det Han sade sina bedröfvade lärjungar, när Han skulle, för en tid, skiljas ifrån dem: *Jag skall återse eder*.

Dock afskedssuckar uppstiga så tunga ur så månget beklämdt bröst, ehuru de icke framprässas på dödens kalla bäddar. — Äfven den domen står evinnerligen fast, att, ehuru vännerne ännu bebo samma stora hus, hvars gemensamma grundval är

den vida jorden, och till hvars tak samma himmel hvälfver sig, och som upplyses af ett och samma ljus, det *dagen* för dem alla gemensamt tändt, måste de vandra bort på banor, som brytas åt fjerran skilda håll, ofta utan hopp att dessa någonsin skola råka hvarannan. Äfven de föreningar, som stiftades af den trognaste vänskap, genom gemensamt nit för stora ändamål, för ljus och sanning, för ära och tro, upplösas alla och de hvilka dem ingått skingras likt vindarne, ilande åt olika nejder af verlden. *Då vardt en stor gråt med allom dem, sörjande mest för det ordets skull, att de icke mera skulle få se hans ansigte.* Så förtäljer Skriften om Pauli skilsmässa från sina trogna vänner i Ephesus. Det ligger en försmak af dödens bitterhet uti skilsmässan från den man älskat, och denna tömmer jag i rågad tåll i denna stund, som är den sista, på hvilken det är mig förunnadt, att tala till Eder. Ja efter några ögonblick skall denna röst, som jag redan i månet flyktande är så ofta, så gerna till Eder höjt, förklinga. Hvar finnes tröst för en skilsmässa sådan den nu förestår mig? O! tröstens bud sändes till mitt bedröfvade hjerta från jord och himmel. Det hviskar mig, att min stämman ej spårlöst skall sjunka ibland Eder ner, att ett genljud deraf skall dallra ännu i mångens bröst, ehuru den af Eder icke förnimmes mera, att vi icke skola vara helt och hållet skilda, om än vi aldrig mer skulle återse hvarannan.

Midt ibland sorgens töckengestalter framträder klart i denna det sista afskedets stund all den glädje,

det lärare-kall, jag nu nedlägger, mången gång, i rikt mått, skänkt mig. Jag minnes lifligt, huru J, med glädjestrålände ögon, med öppna hjertan, emottagit de bilder af det, jorden alstrat skönast och herrligast, dem jag sökt ställa för Eder blickar. J ären mina vingar, sade fordom en Konung till den här, som följde honom på hans ärofulla tåg. J ären mina vingar har äfven mången lärare tänkt, då han såg sig omgifven af lyssnande lärjungar. Så tänkte äfven jag, när jag kände själen lyfta sig, då jag skulle besvärja fram inför Eder det förflutnas kolossala skuggor. Tungt är lärarens kall mången gång. Hans ord måste stelna till is, innan de hinna öfver hans läppar, äfven om de flyta från det varmaste hjerta, då de mötas af kall likgiltighet, af stel håglöshet. Huru lycklig kan jag ej prisa mig, då min erfarenhet är en helt annan. Men äfven detta öker afskedets bitterhet nu, då jag, drifven af hjertats oroliga slag, hastar ut, okända öden till mötes, då jag färdas, såsom Aposteln säger: *icke vetande hvad mig öfvergå skall*, — försakande de förhållanden, i hvilka jag i allmänhet känt mig så väl, och medtagande från dem blott *minnen*, hvilka, äfven då de äro skönast, visa sig endast, som en. af den nedergående solen guldbestänt dimma, hvarur de föremål, hvarpå ögat, dagen lång, gerna hvilat, knappt mera igenkänneliga, se opp till oss.

Jag vet, att J för mig hyst vänskap; min innerligaste vänskap tackar Er derföre i dag. Jag vet,

att J städse, nära och fjerran, räknat mig bland dem, som menat Er väl; detta har förorsakat mig stor tillfredsställelse, ty jag är öfvertygad derom, att Eder välvilja slutit sig kring mig endast derföre, att jag, efter förmåga, hos Eder sökt lifva värman för allt det, hvilket syntes mig rätt och skönt. *Silfver och guld hafver icke jag, men det jag hafver gifver jag Eder*, säger Aposteln Petrus. Så hafver äfven jag gifvit det bästa, jag ägt i min magt; jag hafver anförtrött i Eder trogna vård min egen själ, och jag vet, att den är i godt förvar sålunda. I Eder krets har jag sett den sista strimman af min ungdomsdags aftonrådnad förblekna. Mången förhoppning har måhända förvissnad fallit ned för mina fötter; mången pröfvande erfarenhet har lägrat sig tung på mitt hjerta; men den Högste ske pris, allt detta har icke förmått förbittra detsamma. Det kan ännu glädja sig oändligt, kan älska odödligt det goda, som så ymnigt på jorden finnes, huru mycket man än må klaga öfver dess förderf, huru ofta man än med grämelse må utropa att tiden är ond.

Mycket, mycket ville jag ännu så gerna tala till Eder. Den tanken är mig så bitter, att jag snart måste säga det ord, som blir mitt sista till Eder — men den flyende stunden bjuder mig dock att sluta. — När Nordens höststormar nästa gång skaka bort de gulnade löfven, som sorgligt i vårt land härma Hesperiens frukter, då har jag måhända följt den väg, de *kulna* vindarne och flyttfåglarne anvisa mot

Söder, och hamnat der längre än de förre, fremling liksom de sednare. Då blommar sommaru ännu i rikt skiftande lefnadslust på Italiens jord. Jag ser kanske Sorrentos paradisiska kuster, famnande, med af odödliga blommor prydda armar, Bajas klara vik, hvori den nedgående solen småningom sänker sina afklädda strålar, ännu i sin afskedsstund så skön, att det synes omöjligt, det han mera någonsin skall kunna uppstå lika herrlig igen, och hänförande åskådarens tjusta öga till önskningsen, att slocknande få åtfölja honom. Jag ser på andra sidan sjelfva töckenpelarena, som höja sig ut i Vesuvi, af dunkel glöd förtärda barm, ljusnande skimra och hellre hotande sväfva mot skyn, än de skulle vilja sänka sig ned, att förhärja en jord sådan som den, hvilken under dem utbreder sin rikt skiftande prakt. Underbara synas mig väl då denna jord, detta haf, dessa svigtande stoder, liksom om de glödande rosengårdar, dem en sommarqväll för oss diktar på fästet ofvan den stigande dimman vid vesterns rand, begränsade längre bort af ljusblå azur, hade sänkt sig ned mot sydländsk mark, lockade och besegrade af Söders himmel. Men om jag ock hunne till dessa ställen, der min längtan så länge, länge redan före mig varit, skall jag dock, äfven i sådana stunder, känna mig ensam, ensam lik en suck, hvilken sändes ut i omätliga rymden.

Eller måhända står jag vid Brentas mångbesjungna strand en natt, och ser hur månen gjuter

sitt silfverregn, med en för oss otrolig rikedom, ned i dess bölja, hvori marmorpalatsernas allvarliga, af åldren krökta skuggor, redan gått att spegla sig, darrande, då de skåda sig sjelfva så förfallna. Jag känner fläkten bära till mig doftet från glödande oranger, hör det brutna sorlet af ett folk, som leker på sin storhets, sin äras oförgängliga kyrkogårdar, ser skarornas hvimmel på det frejdade Marcustorget. Men glädjelöst är för mig detta hvimmel, utan betydelse dess halfqväfdas jubel. Ty ingen varm hand räcker sig fram derur, att fatta uti min, ingen hjertlig blick frågar mig om min känsla vid allt detta, intet hjerta skulle der dela *min* fröjd. Då skall midt ur detta, för mig fremmande gny, minnet af Eder, med hvilka jag så mången gång i tanken anträdt färdan till "hafvets stolta drottning," eller till verdens jettegraf, till det eviga Rom, eller andra genom natur eller handling frägdade ställen, lifligt framträda för min inre blick — och jag skall då dubbelt känna huru mycket det var, som jag öfvergifvit i denna stund och önska att än en gång se Eder alla, alla åter.

Men jag vet, att detta skall förblifva endast en önskan — klädd i djup sorgdrägt — emedan den aldrig på jorden skall gå i fullbordan. En efter annan går J bort från detta förberedande läroverk, för att upptagas i lifvets egen högskola, der sträng men oväldig pröfning med Eder anställes. Olika skall väl det sluteliga utslaget deröfver utfalla; men

intet tvifvel kan derom uppstå, att den som medfört de bästa *grunder*, laggda ej af endast hopade och osammanhängande kunskapsmassor och *utantills* anbragt lärdomsglitter, men af pröfvande och ordnadt vetande, och framförallt af redlighet och kraft i vilja, af öppenhet och klarhet i sinnet, skall stå sig dervid bäst — åtminstone i längden. Men hvilka utsigter än de stundande dagarne må lofva Eder, hören J dock, liksom vikingen, tänka att:

Bäst är vara färdig för medgång som fall.

Det är blott ett steg mellan mig och döden, sade fordom en man, stadd i stor fara. Så kunnen äfven J säga till Eder sjelfve, ehuru fullt af lif än hjertat klappar uti Edert bröst, såsom ville det trotsa sekler. Den väg, J utvalt är farans ärofulla stråt. Eder bana går, liksom stråten mångenstädes i vårt land, öfver branta åsar, på hvardera sidan om hvilka bottenlösa sjöars afgrund spärra opp sina gap. *I döden frågar man icke huru länge en lefvat*, heter det i Skriften — och om hvem skulle väl detta gälla mera än om Eder, J krigets offersvenner. Mitt hjerta gripes af djup rysning, när jag framför mig ser Eder, J utkorade för stridens blodiga lekar — och bakom mig har den dunkla taflan, i hvilken med gyllene skrift stå inristade namnen på de bland Edra förutgångne kamrater, som före Eder döt hjeltarnes naturliga död, på ärans blodiga bäddar. Äfven af Eder skall mången anförtro den ett äradt namn, derpå kunna vi ej tvifla. Men hvilka dertill

äro bestämda, det kan ingen vishet säga oss. Det vet blott en Ende. Och det är godt för oss, att vi det ej veta. Men hvad jag *vet* är, att ingen bland Eder skall tveka, då äran skakar i mörka urnor sina lotter, att uttaga den, som anviser honom platsen, hvarest faran vuxit störst. J tillhören ju ett folk, som redan länge icke vetat namnet på en sådan tvekan, då det gälde fosterjorden och dess Furstar. J veten ju, att detta folk, som *en* man, med oafvända blickar, följer Edra steg på sådan bana, att det betraktar Er som vårdare af sin dyrköpta hjelteära, att det derföre frikostigt fostrar Eder med värdet af sin svett och möda.

Skön är dock Eder lott, äfven om Försynen skulle kalla Eder bort i Edra *halfva dagar*, när J kunnen taga med Eder bortom lifvets gräns öfvertygelsen derom, att J uppfyllt Skriftens herrliga ord: *jag hafver kämpat en god kamp, jag hafver fullbordat loppet, jag hafver behållit trona.* Dock denna öfvertygelse kan endast sänka sig till ett döende hjerta, som "icke hänfördes endast af den ögonblickligt upplammande känslan, af begäret efter vanskelig, vilkorlig utmärkelse, af den lättsinniga tanklöshet, som leker med lifvet och döden. Nej i åtan-ken på en Gud, som befaller och hägnar det goda, i tron på en högre tingens ordning, der allt rätt och ädelt har sin framgång och lön, i vissheten att den, som kämpat för sanning och faders jord, har odödlighetens medborgarerätt, der ligger kraften,

hjeltemodet och den, i döden segrande dygden." Så talade öofverträffeligt en stor Författare, till ynglingar, hvilka fostrades till samma värf som J, på en annan fosterjord. Och gån J med sådan öfvertygelse in, der hjeltestriden är hetast, för att deri tända upp Edert sinne, kunnen äfven J, om än döden tidigt skulle bjuda Eder sitt kalla välkomsthandslag, följa honom bort, och

dö, och säga: jag har lefvat,

såsom skalden sjunger om en ung hjelte, hvilken innan han ännu hunnit tälja ens så många lefnadsdagar, som mången bland Eder, gick

"Med hjelteifver i den vilda tiden,"

att höja sin arm till vårt fäderneslands försvar, och tidigt hunnen af sitt öde,

— "dödde

Den herrligaste död det kan beskära."

Och måhända skola häfderna anse bedriften, den någon af Eder utfört, värd att upptagas i odödligt förvar inom det Pantheon, hvarpå de till dagarnes ända oafbrutet bygga, och vår efterverld på dettas ovanskliga pelare läsa ett, nu obemärkt, namn djupt inprägladt. O! har det någon gång lyckats mig, att leda Edra unga hjertan till ett tänkesätt, som kan göra detta möjligt; då må hur snart som helst, när J återvänden till hemmet, Edert öra hinnas af ett ovisst ljud derom, att vinterns snöflockar leka på

min graf i någon bortglömd dal. Kanske finnes det då en eller annan bland Eder, för hvilken denna icke synes alltför aflägsen; kanske jäfva åtminstone icke desse den öfvertygelsen, jag tagit med mig bortom griften, att äfven jag ej lefvat helt och hållet förgäfvets. Och äfven nu medför jag den tröst i afskedets bittra stund, att om än mången skall förmå bättre än jag meddela Eder margfaldig klokskap och lärdom, ingen skall mena med Eder bättre än jag, intet hjerta, så länge det än slår sina slag, klappa varmare för allas Eder välgång, än mitt. I kärleken till Eder är jag jemgod med hvem det än vara månde.

Anmärkning. Vid Kejslerliga Finska Cadet-Corpsen slutas läroåret med Gudstjenst. Det var vid ett sådant tillfälle dessa afskedsord uttalades. Deri ligger förklaringen öfver (och kanske äfven, i fall en sådan skulle anses vara af nöden, ursäkten för) den predikoform de till en viss grad antagit. Detta lilla tal var i hvarje hänseende ögonblickets verk; men lemnas af skäl, som lätt inses och säkert gillas af de få, för hvilka det kan ha något värde, oförändradt till trycket *). Dessa få torde dock endast vara sådana, hvilka gemensamt med mig bergat från de ögonblick, hvarom fråga varit, minnen, som öfverlefvat stunden. Allmänheten kan sannolikt vid de ofvanstående sidorna blott fästa den förgängliga minutens diminutiva intresse. *Förbiseende* eller på sin höjd *öfverseende* är således allt hvad från den får påräknas. Att äfven detta hopp likväl skall visa sig vara för mycket vågadt, derpå är jag nästan beredd.

*) En förändring hade det annars också derföre, äfven till innehållet, bordt undergå, emedan oförutsedda omständigheter till luftsloft redan hunnit förvandla de utsigter, hoppet hänfördes att mäla ut på min framtids närmaste förgrund. Jag har dock ej haft hjerta, att utplåna också från papperet deras, i verkligheten förbleknade, contourer. Äfven om det felslagna, sköna hoppet gäller ju till en del, om också mindre än till hälften, Amaranther-ordens tjugande devis: *dolce nella memoria.*

